

ХЕРСОНСЬКА ЦЕНТРАЛІЗОВАНА БІБЛІОТЕЧНА СИСТЕМА
ЦЕНТРАЛЬНА БІБЛІОТЕКА ІМЕНІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ
ВІДДІЛ ОБСЛУГОВУВАННЯ ЮНАЦТВА

СТОРІНКИ З «БЛОКНОТУ»

збірка поезії та прози молодих авторів

Випуск п'ятий

Херсон

2019

ББК 84(4УКР-ХЕС)6я43

УДК 821.161.2-1

С83

«Сторінки з "Блокноту"»: збірка поезії та прози молодих авторів. Випуск п'ятий / укл. Т. М. Шитко. – Херсон: відділ обслуговування юнацтва Центральної бібліотеки ім. Лесі Українки, 2019. – 108 с.

П'ятий випуск збірки «Сторінки з "Блокноту"» – це результат плідної роботи літературної студії «Блокнот» за п'ять років. До неї увійшли поетичні та прозові твори більш ніж двадцяти молодих авторів-блокнотівців.

© Херсонська централізована бібліотечна система

© Автори

ЕКЗАМЕН З ПОЕЗІЇ

У далекій Японії нарівні з математикою, фізикою та іншими предметами вивчають такою поезію, а потім здають з неї іспит. Чи будуть згодом японці, які склали танку, хоку, поетами? Та ні. Але їм змолоду притаманне розуміння оточуючої краси, гармонії, філософії життя.

Молоді поети з літературної студії «Блокнот» самостійно здають екзамен із поезії. Дехто вже набрався поетичного досвіду, так як Зоя Щербініна, Вікторія Мороз, Марія Андреєва. Їх вірші відрізняються оригінальністю, відвертістю, досконалістю. Інші поки що у творчому роздоріжжі, вони шукають поетичний шлях, свій стиль.

Усім натхнення і творчих успіхів!

Леонід Марченко, письменник.

**ЧАСТИНА І.
З НОВОГО ДОРОБКУ**

**Марія
Андреева**

НАТХНЕННА

Холодний друже, ти мене зігрій.
Теплом своїх крижаних рук.
Немає місця в голові для мрій.
Є тільки ти. І біль розлук.

Нещадний друже, ти пробач,
Та в очі надивитись я не можу.
Без них у серці чутно плач.
Вони мені на когось схожі.

Черствий мій друже, ти візьми
Руками талію мою жадану.
Нехай не буде жодних «ми»,
Прошепочи хоч раз «кохана».

Смурний мій друже, посміхнись.
У темряву підемо разом.
Запам'ятаю кожна з твоїх рис.
Пообіцяю не забути з часом.

Коханий друже, ніжно обійми,
Вдихни солодкі пахощі парфуму,
Прошу, приходь частіше в мої сни.
Щоб там не було стільки суму.

Далекий друже, ти прийди.
Заправ мені за вухо прядку.
Щоб не накликати біди,
Мовчи. І все буде в порядку.

Мій творчий друже, надихай.
Лиш цього я прошу, не більше.
Якщо ти хочеш - йди. Нехай.
А я буду писати вірші.

Ти не любиш таємниць,
Бо їх важко зберігати.
Легше здихадись зіниць,
Ніж у них не заглядати.

Ти не терпиш почуттів,
Це лише зайві турботи.
Непідвладний силі слів,
Любиш ти лише роботу.

Ти не хочеш всю довіру
Віддавати кожен раз.
Ти відкритий, але в міру.
В тебе мало напоказ.

Ти ненавидиш розмови,
Поціновувач мовчання.
Заслужила чомусь знову
Я лиш марне сподівання.

Не цінуєш ти обійми,
Роздаси ти їх без ліку.
Я у рідних вдома стінах
Без обійм твоїх каліка.

Ти лиш дивишся у очі.
Може, ти так з усіма?
Такі очі – просто злочин,
Бо ніде таких нема.

Я так хочу, щоб наснився
Тобі образ мій в кольє.
Ти не любиш таємниці?
Ти для мене ними є...

ПУСТКА

В моїм домі вже нічого красти.
Там ніхто не живе безліч літ.
Бо йому суджено занепасти.
Бо колючий обплів його дріт.

В моїм домі вже нічого красти.
Тут не знають про сяйво сонця.
Тут самотність гостює часто.
Та од вітру скрипить віконце.

В моїм домі вже нічого красти
Вмерла радість уся, та любов.
Тут блукає холодне нещастя –
Із розлукою прагне розмов.

В моїм домі вже нічого красти.
Крутить відданість у судамах.
Вона надто короткочасна.
Вона житиме в фотоальбомах.

В моїм домі вже нічого красти.
В'януть щирість та доброта.
Горе міцно вхопило зап'ястя.
Та кусає цілунком вуста.

В моїм домі вже нічого красти.
Тільки я тут тремчу під столом,
Заховавшись, боюся пропасти,
Як пропало колись тепло.

В моїм домі вже нічого красти.
Мрія втечі живе в мерзлоті.
Ви й самі легко втрапите в пастку.
Не рятуйте. Лишіть в самоті.

НЕ ТРЕБА

Не пиши мені більше листи.
Вже пройшла давно та епоха.
Майже всі ми спалили мости.
Залишилося зовсім трохи.

Не пиши мені більше листи.
Бо не стримаюсь - прочитаю.
І захочу відповісти,
Хоча зовсім тебе не кохаю.

Не пиши мені більше листи.
Надто довго чекати їх треба.
Вже давно настав час піти.
Ти не бачиш в цьому потреби?

Не пиши мені більше листи.
Не приходь, не питай, бо я пас.
Не рятуй мене від самоти.
Бо немає ніяких «нас».

Не пиши мені більше листи.
Вони серцю моєму не милі.
Ми з тобою два різних світи,
Та з'єднатися просто безсилі.

Не пиши мені більше листи.
Це для мене, як покарання.
Швидше падаймо з висоти,
Аби вбити наше кохання.

АНТОН АНТОНІО
Де Деуш

"ДЕТСКИЙ САД" ДЛЯ ВЗРОСЛЫХ

Господи... Мы взрослые,
Но так любим играть в детский сад...
Иногда хочется убежать от всех проблем,
От всего и от всех
В тишину да в покой,
В свой "детский сад"...
В "детский сад" для взрослых.
И побыть там чудным, странным...
Короче говоря, самим собой...
И делать так там,
Как хочешь ты,
А не как надо...
Ах как хочется,
Как взрослым хочется,
Чтобы был свой "детский сад" для взрослых...

ЧТО ТАКОЕ ЛЮБОВЬ?

Что такое любовь?

Одним она даёт крылья,

А других делает пылью.

Для кого-то – движущая сила,

Ради которой стоит жить.

А кого-то на лопатки может положить.

Любовь – штука сложная и опасная,

Но в то же время она бывает прекрасная.

У каждого любовь

По-разному получается.

Поэтому и в мире всякое случается.

Многие про неё только идеально твердят,

Про негатив её вообще слышать не хотят.

Нет в этом мире идеальной любви,

Которую можно увидеть в кино.

Слёзы, страдания, разлуки

Будут между людьми всё равно.

Но как бы ни было,

Если любишь – люби,

А там как сложится,

Так и сложится у тебя впереди.

Будь готов ко всему:

Как в любви взлететь, так и упасть.

Главное – в жизни этой постарайся не пропасть!

Іван
Берізка

Я ВРАГ

Привет тебе мой враг. Давно ли
Нам было по тринадцать лет?
Когда приятелей заядлых мы играли роли.
Когда делили на двоих один обед.

Наивно мы считали, что навеки
Друзья останутся друзьями,
Что два с тобой мы человека,
Чьи мысли сходятся с мечтами.

И что случилось с нами? Почему же
Наш мир распался лишь в одно мгновение?
С чего же вдруг скрестили свои ружья
Те две души, что прожили в сплетении.

Я знаю, что всему виною лживая любовь!
Так быстро мы поддались на обман.
Ведь не в глаза пускает она пыль, а в кровь!
И кровь выходит из десятков ран.

А нам сдаётся, что вот эти раны
С тобою мы друг другу подло нанесли,
И разозлились мы, разъехались по странам,
В которых злоба, ненависть росли.

Измучились... Над нами издевалось
Почти пять лет фальшивейшее чувство,
Пять лет водило дураков нас за нос,
Разрушило нас лжи искусство.

И вот сейчас, всё это наконец-то осознав
Смогу сказать тебе я снова «Здравствуй!»
Я не хочу лишать свободы наших прав,
Вновь к зеркалу приду, с собою стану в братство.

МИ - ЛЮДИ

Ніколи нам не зрозуміти
Ніколи не почути нам,
Як кличуть нас берези, липи,
Бо волю дали іншим бовтунам.

Ми слухаєм лиш гуркіт та трамваї,
Дверей скрипіння й кроки по землі.
А як згуртуємось у зграї,
То живемо наче в вузлі.

І замість того, щоб змінити
Цей дивний спосіб виживання,
Ми зрубуюм дерева, топчем квіти,
Продовжуем свої страждання.

Хоч тіло це і не помітить,
Душа все більше відчуває,
Як забирає життя вітер,
Як воно гине і стихає.

А нам потрібно тільки раз
Відкрити цю страшну завісу.
В природи ринуть світ прикрас,
Поглянуть треба за кулісу.

Бо зникнем ми, а Всесвіт буде жити.

Адже вода, рослини, звірі

Загибель нашу не помітять,

Їм не цікаві сьогоднішня хвили.

Тому, щоб не загинуть в спробах

Одуматись в останню годину,

Нам треба кинути життя в хворобах,

Що знищують в нас головне – людину.

Киря
Волк

У меня на губах твоя горечь...
Ты, словно небо без звезд...
Глубина твоих глаз завораживает...

Мне необходима твоя помощь...
Отправь меня в полет...
По космосу, что твои глаза отражают.

Я и в снег, и в грозу, и в дождь...
И время всегда так идёт,
Что я сама поражаюсь...

Я всегда и везде с тобой...
И моя душа поёт...
И с тобой я освобождаюсь.
От оков моей грешной души...

21.07.19

СЧАСТЬЕ

Я сижу и смотрю в чужое небо... —

Я помню... Точно так пел Цой.

И какие бы не случались беды...

Можно быть счастливым, друг ты мой.

Мне для счастья многого не нужно:

Чашку кофе, и родных людей.

Чтобы у любимых исполнялись нужды,

И не воевал родной мне человек...

Я надеюсь, можно быть счастливым...

Это же, кажись, не преступление?

Попрошу тебя: не нужно тут быть лживым.

Счастье наше — наши изменения.

06.09.19

**Юлія
Кровякова**

ТО, ЧТО ПРОИСХОДИТ МЕЖДУ НАМИ

Как бы я не пытался скрывать, в первую очередь от себя, этот очевидный факт все равно вырывается наружу через взгляд, интонацию, поступки. Факт, что я влюбился в эту девушку. Зная себя и опираясь на предыдущий опыт, поначалу я был уверен, что это обычное легкое влечение, коих в моей жизни было немало. Однако с каждым днем вместе с ней, разделяя все больше и больше минут на двоих, я убедился, что данное чувство является собой нечто большее, нежели простая физическая тяга, которую часто и нарекают волшебным словом «влюбленность».

Снова мы сидим в полумраке комнаты Ульяны. Недавно вернулись с очередной ничем не примечательной вечеринки, и даже не пьяные. Обсуждаем нечто серьезное и важное для нас обоих, а состояние на двоих спокойное, перемешанное с легкой усталостью. Уля у меня на коленях. Как только разговор подходит к логическому завершению, я прижимаю ее ближе к себе, и мы обнимаемся. После этого она меня целует. Я отвечаю нежностью, без единого намека на страсть. Мы двигаемся в легкой медитации, и я передаю ей все свои чувства (что теперь стали явными для меня) через поцелуй и легкое поглаживание ее волос. Наслаждение окутывает нас вдвоем в свое махровое одеяло и согревает мое сердце. Осторожно она отстраняется и смотрит на меня, явно желая что-то спросить. Я готов на любые вопросы. Ну или почти на любые.

- Тебе не кажется, что в последнее время в наши поцелуи проникают чувства? – вот теперь это уже не скрыть. Конечно, кажется.

- Я думаю, ты права. И что ты думаешь по этому поводу? – хотя ответ мне довольно очевиден.

- Мне кажется, это некрасиво по отношению к моему парню. Хотя все, что происходит между нами – неправильно с точки зрения морали. Но я ведь продолжаю это делать. Мне скорее всего нравится то, что происходит между нами.

Примерно такого ответа я и ожидал. Все, что между нами, это неправильно. Естественно. Это понятно каждому. Но ведь это и ее

выбор – сидеть сейчас у меня на коленях вместо того, чтоб спокойно общаться со своим парнем по телефону.

Я не знаю, насколько надо быть сумасшедшим, чтобы зная, что эта девушка никогда не станет моей, все равно проводить почти каждую свободную минуту с ней, целовать ее и держать в своих объятиях. Вот и сейчас, в сердце кольнуло от ее слов, но я перебиваю сожаление нежным поцелуем в губы. Она с радостью отвечает. Конкретно эти мгновения разделены только между нами двумя, ибо я в моменте только с ней, и чувствуется, что она тоже. Энергия и нежность, которыми мы делимся друг с другом, затмевают разум. Да, где-то в глубине души все еще неотчетливо звенит мысль, «не моя, не быть нам вместе», однако звук ее становится все слабее и слабее, в то время как я углубляю поцелуй.

Софія
Крохмаль

Нема у цьому світі місця
Для магії або чудес.
І хоч кричи, хоч плач, хоч смійся, –
Не знайдеш лицарів, принцес.

Не знайдеш ти чарівників,
Що підчаклюють твої будні,
Коли, не бачачи вогнів,
Ти мрієш тільки про майбутнє.

І не побачиш ти чудес,
Коли не дивишся під ноги,
Прямуєш очі до небес:
Шукаєш все свої дороги.

Але ти на хвилинку стій,
Не поспішай. Дивись навколо:
І у буденності простій
Ти дивних квітів знайдеш поле.

Те поле квітів – то є диво,
Це барви, магія і чари.
У цьому світі неможливо
Іти життям і бачить хмари.

Впади на хвилюнку у дитинство
Й секрет відкриєш цього світу:
Дорослим бути – то злочинство,
Бо магії не бачиш світла.

Але ти тс-с... Мовчи. Це наш секрет!
Не всі, як ти, це зрозуміють!..
Такі, як ми, – то раритет!
Не всі побачить це зуміють.

Коли людина вірить в диво,
Вона вже не така, як всі.
Вона вже – пляма в колективі,
Неначе гілля в колесі.

Тому таких людей не люблять,
Вони яскраві в сірій масі.
Таких одразу інші гублять:
Ламають крила бідоласі.

Але я вірю в перемогу
Лиш світла, магії й добра.
Не зрадь себе, здолай знемогу,
І прийде магії пора...

Поринь зі мною в наш останній танець.
Це наш кінець і наш початок, люба.
Ти лиш моя, а я лише твій бранець,
Чому ж тоді ти, сонце, така груба?

Поринь зі мною в наш останній танець
І зазирни в душі моїй озерце.
Я завжди думав, що я твій коханець,
Бо так любив тебе всім своїм серцем.

Ходім зі мною. Це останній танець.
Як довго готувався я до нього!..
Але у твоїм серці я – вигнанець,
Бо замість мене вибрала чужого.

Я завжди все робив лише для тебе,
І ладен був приборкати стихії,
Хотів подарувати тобі небо,
Та зруйнувала ти всі мої мрії.

Я так тебе кохаю! До безтями!
Я знищив всіх, хто теж любив тебе!
Не опишу я жодними словами,
Як щось на серці жалібно шкребє...

В крові чужих шукав я насолоди,
В ламанні їх кісток, у криках диких...
Чому ти не дала своєї згоди?
І не було б отих утрат великих.

В усьому винна ти, моє ти сонце,
Тому цей танець буде нам останнім.
Серед отих кривавих незнайомців
Ми протанцюєм тільки до світання.

А далі буде смерть.

Усе палає чорним,
І чорне його серце.
Із злодієм потворним
Зустрілись люди вперше.

Тікають від безумця
Налякані селяни,
Лиш жах у всіх на думці:
"Та звідки ж він, поганий?!"

А він сміється дико:
Така йому розвага!
І тягне свою пику
В усмішці злого мага.

Сміються хоч ті губи, –
В очах нудьга у нього.
Ощирив гострі зуби,
Вважає себе богом.

Нема людей-сміливців
Позбутись того мага,
Сидять тихенько в нивці,
І зникла геть відвага.

І моляться всі дружно,
Долає вже знемога,
А він кричить потужно:
"Вітайте свого бога!"

І танцювало чорне
Своє бурхливе танго,
Аж тут в очах потворних
З'явився білий янгол.

Її біленьке личко
Зачарувало мага,
Тонесенька, як свічка,
Притягує увагу.

Не дівчина, а мрія!
І відволікся злодій,
На серці лиш надія –
Закоханий та й годі!

Вона підходить ближче,
А він не зводить очі.
Ступають попелищем
Біленькі ноги босі.

І стала поруч зовсім,
Всміхнулася, мов сонце,
Зарилась у волосі
Отого незнайомця.

Торкнулася вустами
До його вуст так ніжно...
Не опишу словами,
Як стало йому втішно.

Прошепотіла в губи:
"Тепер не люди – жертви...
Пробач мене, мій любий!"
Він впав на землю... Мертвий.

05.09.19

**Вікторія
Мороз**

ПОДОРОЖ. *Присвячено Юліану Грандовському*

У валізу зберем свої речі,
Візьмем два квитки на потяг.
На вокзалі зустрінемо вечір,
Взявши каву і теплий одяг.

За вікном нашого вагону
Дощ розмиє нічне місто.
Ми удвох, ні про що поговорим,
Бо ми просто щасливі дійсно.

На вокзалі ж незнайомого міста
Нас зустріне привітне сонце.
Я тебе обійму, міцно-міцно,
І затремтить всередині серце.

Довгі розмови, кава і сміх,
Теплі обійми і поцілунки.
Неймовірні пейзажі з високих стріх,
Придбання для нас подарунків.

Придбаємо перший фотоальбом.
Вклеїмо, декілька, фото на пам'ять.
Це буде нашим маленьким скарбом
Де спогади тихо дрімають.

ДОПОКИ НЕ СХОЧЕШ «ВЕСНИ»

Я буду твоїм відображенням,
Відображенням всіх твоїх слів.
Я буду так само зневажлива,
Як би ти цього не хотів.

Я буду твоїми пальцями,
Що втікають від рідних рук,
Та не знаю, чи розумієш це?
Чому саме зараз і тут?

Я буду твоїм диким поглядом,
Що не в змозі приборкати ніхто!
Я буду твоїм великим подивом,
І не врятує тебе вже ні що.

Я буду саме такою,
На яку заслуговуєш ти!
Я буду зимою холодною,
Допоки не схочеш "весни".

Максим

Петях

НАУЧИТЕ ПИСАТЬ СТИХИ

Научите писать стихи,
Рифмовать, чтобы было красиво.
Объясните поэзии суть и
В чем могучая слова сила.

Расскажите где муза живет,
Вдохновение где обитает,
Тема какая за душу берет,
А какая улыбку рождает.

Научите писать стихи
Без глаголов в конце научите!
Не считайте мои грехи
За квадраты меня не казните.

И возможно когда-нибудь вдруг
На цитаты меня разберете,
Сборник мой станет лучший ваш друг
Вот тогда вы меня поймете.

Я БОЮСЬ

Я боюсь, что рассвет не увижу
И закат не смогу провожать,
Я боюсь, что друга обижу,
И меня он не сможет понять.

Я боюсь опоздать на работу
И испачкать я обувь боюсь.
Я боюсь, что в эту субботу
Я опять в кого-то влюблюсь.

Я боюсь, мой посыл не оценят,
Зря ночами стихи я писал.
Я боюсь, что меня и не вспомнят,
Как я жил, как любил, как мечтал.

Я боюсь, как будет ужасно,
Лучи солнца не видеть с утра,
Я боюсь прожить жизнь напрасно,
Не сделав побольше добра.

Я боюсь!

**Дмитро
Плотніков**

ПОЛЕ

Зелень полем у даль розноситься,
Зелень хвилею долі лине –
Вслід за вітром у ліс їй хочеться,
Де зозулі кують хвилини.

Настрій – просто піти у пошуки.
Настрій – вголос читати Цоя,
І співати зозулям пошепки
Ті пісні, що колись засвоїв.

Всі ми, люди, одного кольору,
Всі ми, люди, одного світла –
На зеленому фоні долара
Віра в зорі, стара й осліпла.

Хай же поле ніяк не вимерзне.
Хай же поле їй вдягне шати.
І аж доки навкруг не вимре все
Котиполем мені не стати.

ЧОРНО-БІЛА МАНТРА

Білий день

білий сніг

чорна тінь.

Чорна ніч

чорна тінь

білий сніг

Часопростіру хмура глибінь

В чорно-білий пустилася біг.

Вітер виє в гіллясту плетінь

Мантру сна лісових доріг.

Проклинаю улюблений светр

Я за те лиш, що в тебе лишив.

А зимовий ін'яневий спектр

Гріє холодом серця порив.

І до болю знайому і довгу

Вітер мантру співає в вогні

Про весняного кольору ковдру,

Що лишив я тобі в тишині.

В чорно-білий пустилася біг

Часопростору хмура глибінь...

Чорна ніч
чорна тінь
білий сніг.
Білий день
білий сніг...

Чорна тінь.

ДЕ ТВОЇ КРИЛА?

*"Мы все потеряли что-то на этой безумной войне.
Кстати, где твои крылья, которые нравились мне?"
Наутилиус Помпилиус "Крылья"*

Де твої крила, які я вподобав колись?
Де твої очі, що схожі на сонячну вись?
Вітер північний нас всіх, як отару, веде.
Де наші ночі, і зорі поділися де?
Стелиться місто, хворобою зморене вщент.
Де твої мрії? В минуле майнули уже.
Коло сансари розмеле нас всіх, ніби млин.
Де твої п'яти, що м'яли поночі полин?
Де твої сни, що ніколи, на жаль, не збулись?
Де твої крила, які я вподобав колись?

Нет святости без грешника-иуды –
Креста без тридцати серебряков
Не выносить убогим и простудным,
Пусть даже сотне смелых добряков.

Не знаю, встречу ли рассвет в туманах,
Роящихся над шириной речной,
Сошедший из картины Левитана,
Но знает каждый, грешник и святой –

Наш мир пронизан кровью и любовью.
Сквозь сны и годы тянется война,
В чужих руках взлелеянная болью
В мечтах о счастье, где любви сполна.

Нет грешников без праведных пророков,
Нет битв без Бога имени в устах.
Есть день и ночь, и, пусть не верю в Бога,
Есть отблеск солнца в тучных куполах.

...Плывет рассвет, рассеянный в тумане,
Играет ветром на колоколах,
А россыпь рос всё манит нас и манит,
Как тридцать серебрястых тетрадрахм.

НИКОТИНОВОЕ

Стены в плакатах, как будто в тату старуха,
Радио бьётся волной, по рукам стекая.
В стереопару мы вьемся из разных картин.

Стены в тепле, но у города вновь желтуха.
С пальцев усталых твоих я в уста вбираю
Горечью зрелой манящий нектар-никотин.

Мы словно дым сигарет городского блюза.
Можно я стану твоим растворимым кофе?
Самым дешёвым, но так, чтоб иначе никак.

Я разливаюсь на точки, тире, союзы,
Выпей меня, мои строки и даже строфы.
Гни свою линию тела в горячих руках.

Губы горчат, словно свежая цедра лайма.
В столах – поэзия, в шёпоте – тонкость прозы,
Вздохи летят, словно наш стихотворный размер.

...Вечер – он подлый шпион и проныра – тайно
В комнату льётся, как в чашу вино из розы.
Мы на постели-листе – пара строк-эфемер.

МОЯ МАЛЫШКА ДЖЕННИ

Ночь ноября. Город поник в недвиженьи.
Вижу туманом укрытые серые лица.
Там, среди них, курит малышка Дженни.
Дым серой хворью с улицей хочет слиться.
Помню, пели все о Дженни много лет назад
Как она сквозь рожь прошла, промочив наряд.
Месяц похож на краешек спелой дыни.
Дженни дрожит, поскольку давно не лето:
Осень бросает, вся в слезах от гордыни,
В ноги зиме золотые свои эполеты.
Дженни с пёстрым макияжем, в порванных чулках
Тонет в мыслях о Париже, розовых мечтах.
Помнишь ли, Дженни, поле ты то ржаное,
Где ты зарделась, в щеку меня целуя?
Годы оттенков ржи могут разъесть былое.
В общем-то нет, молчи.
Прости.
Ухожу я.
С Дженни мокрые, как листья, по□ полю кружим -
Холден нас не спас, увы, над пропастью во ржи.

Я благаю тебе, не вставай.

Краще разом похмуро дивитись, як осінь

Заливає дощем свій вогонь –

Загартовує місто, як сталь із Дамаску.

Я благаю тебе, не вставай.

Подивись – розквітають гриби-парасольки,

Що з жовтавого світла вітрин

Поринають самотньо у зморений вечір.

Я благаю тебе, не вставай.

Мокрі звиви доріг не ведуть нас, убогих,

У ніколи не бачений Рим

Через брак надокучливих рим і непотріб.

Я благаю тебе, не вставай –

Твоє місце квалливо посяде хтось інший,

І коли закінчиться мій час

Я зйду на зупинці й поквалплюсь додому.

Я благаю тебе, не вставай.

Я безжально покину тебе надто скоро.

ЗДЕСЬ НИКТО НЕ ИГРАЕТ В САЛКИ...

Ах же бедный богатый город!
Город чахнет над золотом жалким.
Здесь никто не играет в салки,
Здесь молчание, словно повод
Вечно помнить о детском смехе.
Вечер тонет в неоне, шепчет,
В барах выпьют чего покрепче
Чтоб забыться в тоске-утехе.
Нет ни крыс, ни мышей, ни кошек.
В эхе ветра тугих проулков
Флейта память метелит гулко,
Будто манит наивных крошек
Снова бросить бетон и ну же
В золотые луга да рощи,
Где живётся милее и проще,
Мчать босыми по теплым лужам...
Город стынет в дождливых лапах.
Осень кроет проспекты золотом,
Только золота уже не надо.
Жадный город живёт в заплатках,
Жадный город в следах облова –
В каждой тени он тих и кроток,
В каждой тени седых высоток
Тень охотника-крысолова.

КАЙ

Троянди на їх підвіконні вже ніби забули, що все ще зима –
На фоні білявої ночі пелюсток своїх розпустили атлас.
Вона поливала їх, вдячна за те, що на серці ставало тепла
В холодну годину чекати, що Кай із роботи повернеться вчас.
Вона милувалася ними, бувало, і аж до самої зорі,
Коли він вертався додому, п'янючий, із блиском холодним в очах.
І скільки б отих снігових королев він у ліжку іще не зогрів,
Вона зачекає, нехай навіть очі потонуть в зрадливих сльозах.

**Юлія
Самойлова**

ПІР'ІНКА

Пір'інкою лечу над літніми стежками,
Приховані бажання і розмиті кордони
Стають такими рідними, бо тільки з нами
Порушуються всі фрустрації і фізики закони.

Коли питають друзі про усмішку казкову,
Я про чудові сновидіння розповім,
А про справжнісіньке кохання – ані слова,
Бо не повірять моїм історіям усім.

Пір'інкою лечу над дахом хмарочосу,
Без дозволу падаю зі снігом,
Але впізнаєш ти мене з ніжного голосу,
І впіймаєш у польоті над містом.

Мені легко казати тобі "кохаю до безтями",
Легко виринати з глибин підземелля,
Я можу літати по ночі із яскравими зірками
І рано вкладатися на ліжко в тихій оселі.

Тільки збережи мою волю одну-єдину,
Залиш мені вибір: танець чи пісня,
Інакше я полину за вітром й загину,
Але цього не станеться, звісно.

Наважся спитати мене
Про день не абстрактного значення,
Але ніколи не кажи мені
Всерйоз холодне "до побачення".

Наважся вгадати,
Я вірю, в тебе вдасться,
Скажи, як звати
Дівчину в чужій масці.

Назви ще п'ять слів,
І не свари мене за самотність,
Ось, я допиваю тепло снів,
І ти відчуваєш його відносність.

Як виглядає день, коли пливеш
За течією на схід сонця?
У світлі маяка, у супроводі веж
Для мене дихаєш, бо все збулося.

Напевно, я трошечки весна,
Бо люблю теплі дні без шапок,
Моє світле серце осені не зна,
Хоча йду серед вітру, що сипе пісок.

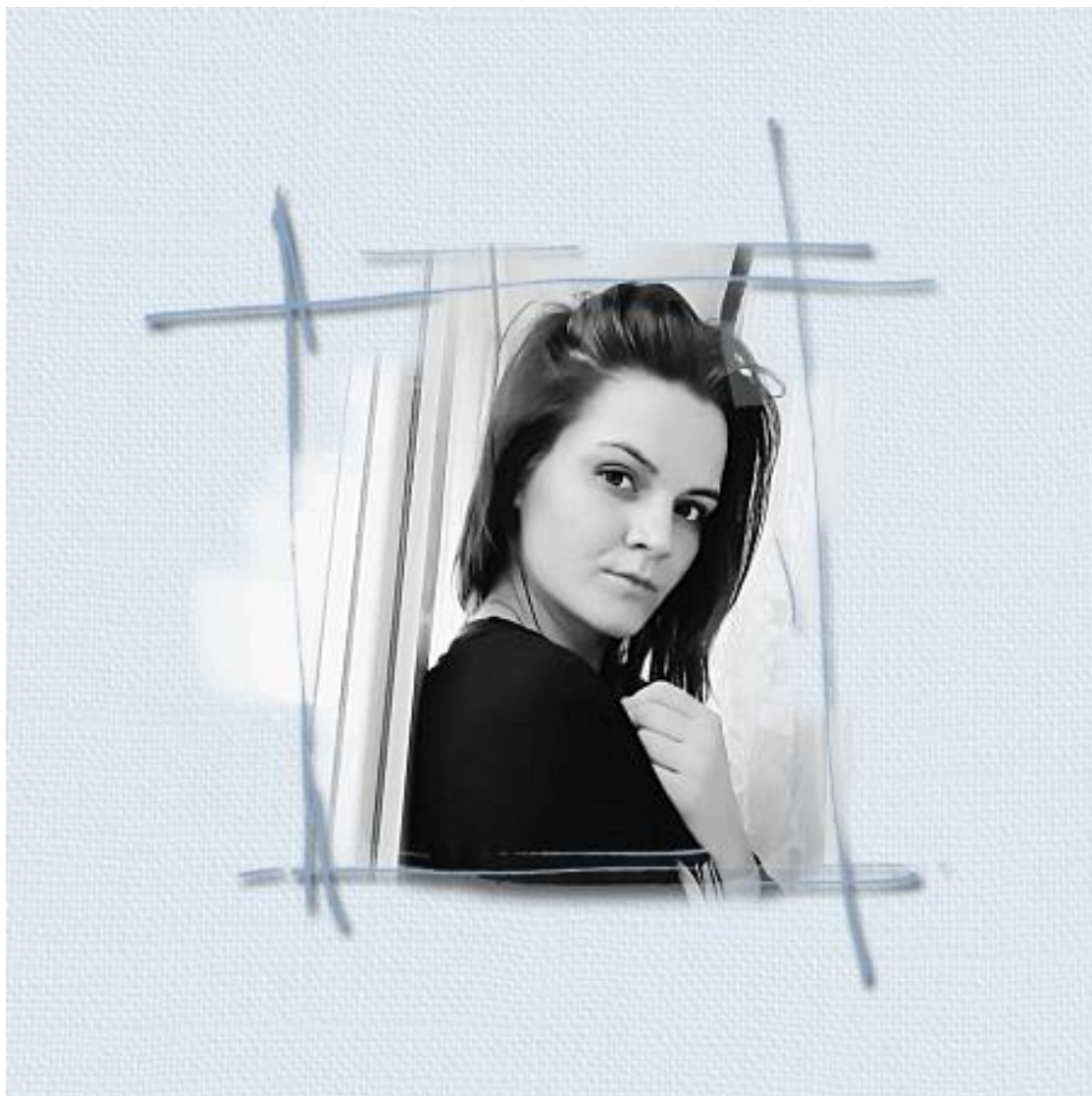
Як не старайся – не втекти,
Не сховатись, як під парасолею,
Та пісні мої – про квіти,
Що пахнуть у літньому полі.

Чому ми губимось постійно?
Так далеко ти від мене,
Ось єдине, що прямодійно
Журисть в серці свято нескінченне.

Ніколи не зрадь свою мрію,
Сьогодні і завтра й на потім,
Зробити для неї усе я зумію,
Й плекатиму її вдесьте, усоте.

Не зрадь її, коли на вулиці – вітер,
А місто нічка сховала в кишеню,
Тишком-нишком буду радіти
Триматиму в серці священну.

Не зрадь себе у світі й уві сні,
Коли слізки печуть очі твої,
Співатиму знову весняні пісні,
Згадавши про схід, про мрії свої.

Танюта
Спасьонова

ЛЮДИ УХОДЯТ...

Люди уходят, им нужно лишь время,
Чтобы скорее забыть обо всем.
А люди уходят, оставив моменты,
Что в твоей памяти остаются лишь сном.

Люди уходят, забыв обещания
Быть рядом с тобой и всегда помогать.
Люди уходят, не сказав до свидания,
Пусть печально звучит, но им всем наплевать.

А люди бросают, пусть клятвы давали,
Что тебя нет роднее, но видишь, нашлись?!
Люди бросают.. Пусть факт неприятен,
Ты слезы утри и жить дальше учись.

Ведь люди бросают, так было всегда.
Не вечно ничто, пусть ты очень хотела,
Но люди уходят. Ты спросишь "Куда?"
Уходят к другим, им не нужно пробела.

СТРАХ ПРОШЛОГО

В глазах её уверенность, бесстрашна и смела.
Пусть сильной кажется и ко всему готовой,
Но страх пронзил ее, вновь старая стрела.
И боль забытая ударила по новой.

И с каждым шагом новый эпизод,
Что в прошлом ужасом остался.
Вдруг дрожь и где-то глубоко знакомый зуд.
Всё потеряло смысл, лишь в горле ком собрался.

И некому открыться, чтоб душу успокоить.
Новый шаг, стук сердца всё быстрее!
Былые раны, вновь стали беспокоить
И с каждым новым вдохом всё больнее.

Ей одиноко и силы больше сдерживаться нет!
Устала боль глушить, ей нужно время –
Наедине с собой найти надежды свет.
И быть готовой к новым переменам.

**Олександра
Хомич**

Сначала было слово,
А после слова пустота.
Лишь после слова начали все верить,
Но чувствовать они всё не умели.
От слова человек погибнуть может
И будет всё равно лишь после.
Когда он вам отпор дать сможет.
Вы думать над словами в силе,
Но чувство вам быть может не известно.
Вы после всё поймёте.
И лишь тогда, когда вы сердцем
Почувствуйте всю ту боль.

Давайте мы рассмотрим с вами правду.
Она не яркая, не искрит огнями.
Но сами делаете вы преграду...
Меж тем что нужно и хочется сказать.

Давайте мы рассмотрим с вами ложь.
От слов которой по телу идёт дрожь.
И делает больнее в сотню раз
Чем больше скажите вы острых фраз.

Давайте мы рассмотрим с вами боль.
Лишь от которой в венах стынет кровь,
И душу вашу рвёт на части,
И вы уже не в вашей власти.

А может рассмотреть нам лицемерие...
Которое доводит до краёв.
Оно наполнено лишь злостью
И зависть хлещет с дураков.

А на последок мы рассмотрим с вами,
Пожалуй, вас самих сейчас.
Вы не наполнены лишь теми чудесами
В вас злость и зависть льётся на показ.

**Зоя
Щербініна**

Засинає південне місто,
Хуртовиною заколисане.
Розквітають на склі візерунки,
Диво-квіти, казкові, непізнані.

Над Дніпром позіхають верби
У сережках із білого золота.
Уві снах їх буяють весни,
Повні світла й пташиного гомону.

А зима обережними лапами
Застилає дороги ковдрами,
Ліхтарі укриває шапками,
Пестить місто ласкавим спокоєм.

Вже дрімають сквери і парки,
На трояндах із перлів намисто.
Хуртовиною заколисане,
Засинає південне місто.

Не пиши мені більше ні слова.
Ні коми. Ні крапки.
Всі спогади, навіть найменші згадки
Про тебе
Згоріли у вогнищі сивої ночі.
Всі твої квіти давно неживі,
Квитки до минулого порвані,
Зруйновані вщент мости,
З колій давно зійшли поїзди.
То чого ти ще хочеш?
На що розраховуєш,
Якщо сам по живому відрізав,
Із м'ясом.
Не треба повторів цього фарсу,
Байдуже, як тепер ти його назвеш.
Не здригнеться рука,
І черговий від тебе конверт -
У вогонь.
Без вагань, сподівань і мрій.
Я не вірю тобі
Й не повірю більше ніколи,
І якщо ти поставив лиш кому,
Знай: я давно вже поставила крапку.
Не витрачай на мене папір. Не варто.

ПОПІЛ

Я вийшла з будинку, підвела голову і застигла. З неба на мене падав твій попіл. Обпечені пальці затерпли від холоду, нігті вкрилися памороззю.

Я спалювала тебе всю ніч. Почала з волосся, яке я так любила пестити. Я підносила до полум'я згадки про те, яким скуйовдженим ти був зранку, кожну мить, коли я проводила гребінцем по твоїй голові, намагаючись привести до ладу твою зачіску.

Потім я склала в полум'я твої очі і дивилась, як язики вогню повільно поїдають їх, облизуючи час від часу твої пересохлі губи. Як гадаєш, чи було вогню смачно? Бо мої згадки про цей смак кави і цигарок згоріли разом з твоїми губами.

Спалити руки, плечі, пальці було важко. Я виривала їх, вигризала зі свого серця, а вони хапалися за мене, ніби благаючи схаменутись. Але полум'я виявилось більш переконливим. Воно пожерло твої руки, охопило плечі, не пожалкувавши навіть про тонкі ключиці і пальці з широкими суглобами.

Далі ставало тільки гірше, але неблаганний вогонь шипів на мене, ненажерливо вимагаючи більше. В якусь мить я зрозуміла, що ми з ним схожі в цьому первісному голоді: ні він, ні я не вдовольнялися малим.

Коли полум'я проковтнуло останню вицілувану родимку і згасло, настала невимовна легкість. Я перетворилась на птаха - точніше, птах у мені усвідомив, що клітка відкрита, і розправив крила. Підхоплена вітром, я летіла все далі й далі від свого минулого, назустріч невідомому.

А потім пішов сніг.

Я стояла перед будинком і вдивлялася в очі перехожих, що раділи зимі. І тільки я, чуєш, лише я знала, що то був твій попіл.

Я спіймала сніжинку, наче твою останню посмішку, і поклала її до кишені.

Ти ж знаєш, як я люблю подарунки на згадку.

Він весь із вогню

Краплини води випаровуються, як тільки торкаються його шкіри.

Він весь з вогню: того, що палає в очах, того, що розтікається артеріями, того, що вирує під шкірою. Його слова – отрута, його дихання – розпечена пара.

Жоден водоспад у світі не здатний його загасити, приборкати ту силу, що пульсує в його м'язах.

Він здичавілий, мов Цербер, що вирвався з давньогрецького пекла, щоб приборкати тебе. Його жар від тисячі сонць, що можуть зігріти тебе, а можуть спопелити.

Ти долаєш тремтіння в руках, боючись торкнутися забороненого настільки ж, наскільки й бажаного.

Він протягує руку, а краплини води, що рясно сиплються з неба, випаровуються, і ось ви обидва надійно вкриті від світу товстою завісою мороку.

Ти знаєш, що доторк може бути смертельним, ти завжди боялася опіків. Але зараз у світі є лише він і вогонь в його очах.

Ти вкладаєш пальці в його долоню, готова розсипатися попелом.

Але ти всотуєш його вогонь шкірою, ти відчуваєш, як жар розтікається твоїм тілом. Ти не осипаєшся йому під ноги, як ті, хто був до тебе.

Ти стоїш поруч.

**ЧАСТИНА II.
З ПОПЕРЕДНІХ ВИПУСКІВ**

**Олександра
Гніденко**

МОЯ УКРАЇНА

Десь там, де Чорне море і Карпати,
Де полонини мрії розкидали,
Де верби, всі стрункі, прийшли скупати
Свої гнучкіі коси золоті,
Висить над степом небо волошкове,
І з нього світить сонце бурштинове,
І птахами оспіване, казкове
Й небачене торкається землі:
Ранковою росою ніжно збуджена,
Ніким ще не розгадана таїна,
Зацькована, оббріхана і зраджена
Стоїть, ще непохитно, Україна.

Побита батогами безнадійності,
У відчай вбрана, розграбована ущертъ,
Скуйовджена, позбавлена смиренності,
Жорстоким катом кинута на смерть.
Стоїть на цій землі святій і праведній
Не скорена, не зломлена, не знищена,
Але росте зневіра в ній, ослабленій.
Вона ще й досі слаба й не прихищена.
Колись, вже скоро, в коси заплітатиме
І Схід і Захід разом, мов би стрічечки.
І співом й посмішками знову зігріватиме,

І шитиме з надій нові сорочечки.
Колись, вже зовсім скоро, ось побачите,
Вона зміцніє, і вона підніметься.
І не злютує, не помститься, і пробачить те
І гордою, мов пава, в небо здійметься.
І полетить безгрішна і не займана
У небо волошкове і оквітчане.
Забуде, що була колись упіймана
У лапи, хто дурне і неосвідчене.
Не раз ще те безбожне, безталанне
Учинить замах на мою країну.
Не раз схиляла тіло бездиханне,
Та ще ні перед ким не впала Україна.
Колись, вже зовсім скоро, скоро, вір мені,
Підійметься й замре, ледь вмере – й підійметься,
А поки в її серці пламенять вогні
Надій і сумнівів, й питання: «Чи отримається?»
Десь там, де Чорне море і Карпати,
Де полонини мрії розкидали,
Де верби, всі струнки, прийшли скупати
Свої гнучкіі коси золоті,
Висить над степом небо волошкове,
І все кругом прикрашене, святкове,
І все довкола світле, гарне, нове,
Освячене для нової землі!

АКВАРЕЛІ

Височінь

Чи пам'ятаєте ви небо навесні? Його ясну, гладеньку височінь? Його м'яке, безхмарне синє простирadlo? Взимку воно, звичайно, не таке гарне. Навіть можна сказати, дуже не гарне. Насуплене, ніби на когось ображене. Така натягнута серйозність видніється у висоті взимку. Так, ніби каже до себе самого небо: «Вже зима, ти повинно бути сірим, серйозним, дорослим. Схаменись же!».

Нещодавно воно подарувало нам снігову казку. Все біліло і сміялося з тої білоти. Так гарно було всюди! Тільки ображені, сірі, черстві люди псували картину. От прибрати б їх з вулиць! Без людей бо всяко краще на вулицях... Я ходила по вулицях і грузла у снігу, ніби у піску. Ба, навіть не у піску, а у манці. Вологій манці. Так, ніби хтось додав пару крапель води у суху кашу. Ось так.

Іноді зима стає оманливою, вбирається у безсніжні вулиці, дає деревам змогу випустити бруньки. Так буває на самому початку зими. Тоді і небо підігрує їй, грає за її правилами, стає світлішим і повесняному привітним. Це ж бо так весело – грати на показ! Дурне те небо.

Я, щиро кажучи, заздрю йому. Чорною заздрістю обдаровую його щоднини, бо воно має те, чого не маю я – свободу. Яке ж воно вільне! Яке наївне! Хоче – одягає синю сукню, а хоче – сіру. Хоче – малює собі на щічках хмари, а хоче – підфарбовує жовтими блискавками свої вії. Хоче – плаче дощем, хоче – бідує градом, а хоче – танцює сильними вітрами. Зранку приміряє світанки, звечора – заходи. Припрошує пташок у гості, танцює та сміється з ними. О, як же я ненавиджу оте до крайностей вільне небо!

Іноді, зовсім рідко, я хочу стати пташкою, щоб полетіти у ту височінь, побачити ближче те небо. Хто його зна, що там в нього всередині? Може, коли б я побувала там, угорі, коли б торкнулась його ангельської душі, коли б дізналась, що там у нього порожньо, що не варте воно мого пильного ока та сміливої думки, то припинала б заздрити? Хто зна?

У неба беззаперечно є душа. Але до неї ні літаком не долетіти, ні з парашутом не пірнути. Мені казали, що мрії збуваються, тож мрій. Можливо, і ти колись станеш птахом.

Зорецвіт

Сьогодні я розповім тобі про зорі. Бачив ти колись ті сумні, яскраві зорі на самотньому небі? Звісно, що бачив! А чи торкався ти їх? Чи торкався? Вони, холодні полонені жорстокого Всесвіту, палахкотять пекельною спекою вогняно-червоних салютів. Холодні, а палахкотять. Абсурд якийсь, справді? А чи не здається тобі часом, що у зір є мета? Якась чужа, нездійсненна місія? Якесь неможливе до виконання завдання? А мені от здається.

Буває, темно стає на душі, і відчуваєш тоді на серці своєму всепоглинаючу тугу та сум. Найперше, що зроби – глянь на вечірні зорі. Самотні, недосяжні небесні перлини. Чимось нагадують мені людей... Такі кумедні з першого погляду. Здається, ніби то й справді колись були люди. Вони йшли у справах, працювали, снідали, знову йшли. А потім якась невидима сила зупинила час в одну мить. Розгнівана, обурена поведінкою цих істот, вирвала землю з-під їхніх ніг, стерла у попіл їхні будинки і парки, всі-всі стіни між ними, аби показати, довести, запитати: «Що ж ви робите? Подивіться одне на одного! Ви зовсім втратили себе». І от тепер, застигли від жаху, сорому та правди, висять у невагомості ті людські невдалі копії, а торкнутися один одного не можуть. Уявляєш, як їм самотньо? Холодні, бо у житті їхньому не вистачило місця любові та ласці. Палахкотять, бо у кожного є душа, яка ще й досі горить.

А на Землі вчені тим часом пояснили дурненьким людям, що зірка – то лиш космічний пил. А ж коли придивитись, то видно, що й у вчених тих той же пил. А у зірок хоч вогонь є. Вони ж ще хоча б світять. Відбивають від себе вогонь небесного бога – Сонця, ніби висвітлюють золоте правило моралі. Так і нас відбивають вони у собі. Кожного знайшла своя зоря, кожного відбила. Разом з нами запалюється, разом з нами й тане.

Мені іноді здається, що ці блискучі посланці мерехтять угорі, щоб не дати нам забути тієї печальної історії. Але ж не всі її знають... Тепер

знаєш і ти. Тож коли на плечі твої спуститься вечір, і смуток знову поцілує твої вуста, підійми очі до неба і згадай про ті зорі, і про те, що ти маєш ще кого любити, і про те, що варто поспішати.

Осінь – для кожного

Краса осені дійсно чудова. І хоч іноді вона може зіпсувати настрій своєю дощовою, непостійною погодою, все ж це прекрасна, радісна пора.

Світає. Сонце на небосхилі. Птахи вже у небі. Листя. Багато листя. Листопад.

Листопад легкою казкою увірвався через старе, протряхле вікно циклічності в слід за вереснем і жовтнем. Безжалісно, ні про що не шкодуючи, заповнив собою все навкруги, і невпинно продовжив обривати все навкруги і змитати холодним вітром людей з почорнілих вулиць.

Люблю осінь. Люблю за розмаїття кольорів. Червоно-жовтий. Жовто-зелений. Помаранчево-багряний. Ніжний. Люблю осінь за солоний запах вітру, що віє з промайнулою літа морями. Люблю осінь.

Кожному, звичайно, своє, але осені прошу для кожного. Хочу, щоб кожен відчув на собі моральне полегшення і розчаровано-заворожений погляд тітоньки з іменем Печаль...

Тетяна
Домбровська

ВІЙНА, О СКІЛЬКИ В ТЕБЕ ЗЛА!

Ти знищила усе дотла:
Усмішки, руки, добрі очі.
Ти жартома ведеш бої,
А серце і душа – живі...

Один лиш постріл – все... нема,
Зневага в груди, – забуття.
Тебе від мене смерть взяла,
Вона не розітне вузла.

І кров, і смерть, і жах, і відчай,
І плач дитячої орди,
Пекельний злісний чоловічок
Накоїв грішної біди.

Мамо, я вже покинув рідний край,
Душа летить до Бога в рай.
Я не забуду Батьківщину –
Мою славетну Україну.

Погляну, ще раз озирнуся,
Віддам останній їй уклін,
І в тому світі розчинюся,
А в небі зіркою з'явлюся.

PIERWSZA MIŁOŚĆ. *Присвячено першому коханню Ліни Костенко Єжи-Яну Пальовському*

Минає день, минає ніч,
Минають тижні, дні, години.
Життя минає – ти мовчиш,
І серце вже спустошилося ними.
Страшенна біль, як ніж, пробила душу.
Та не вмира вона, болить, болить і плаче.
Чому душа не мириться, а рушить.
Вона так прагне жити біля тебе.
Я пам'ятаю нашу першу зустріч,
Коли на вулиці була осіння злива.
Ти зняв із себе білий плащ у днину,
І захистив мене від всього злого дива.
Польський поїзд вранці спогади нав'яв,
В серці вічно грає пісенька одна:
So komu do tego, że ty tak kochamy!
Моє місто – Київ, а твоє – Варшава.
Пробач, що я не владна над собою.
Пробач мені за те, що мушу йти,
Що маю розлучатися з тобою,
Бо загубила мрії я свої.

Євгенія
Коляда

Пам'ять
Подібна до кіноплівки –
Пошарпана і чорно-біла.
Підносиш до світла,
Хочеш впізнати обличчя,
Розгледіти написи на етикетках
Пляшок алкоголю.
Нам відміряно надто багато пам'яті.
Чи не єдина з наших проблем.
Нам пробачають гріхи,
Без черги пускають до раю,
Простіше пробачити,
Аніж дивитися це
Нудне документарі,
Аматорське порно
Бездарний арт-хаус.
Пам'ять
Подібна до кіноплівки.
Коли ти засинаєш,
Янголи
В бавовняних шкарпетках
Знімають з твого серця
Важкі коробки з кіноплівкою
І відносять їх

В запилену темряву
Безкінечних полиць.
Таких безкінечних,
Що ми звикли вважати їх
Всесвітом
Пам'ять там зріє,
Мов сир,
Проростає блакитною пліснявою,
Оксамитовим мохом,
Червоними ліхтарями маків,
З яких потім для нас зроблять опіум –
Солодкий Опіум Забуття.

Катерина

Какама

Повертайся назавжди
Повертайся назавжди, прошу,
Я ж тебе до сих пір чекаю.
Я тобі про любов не пишу,
Бо любов ця не має краю.
Обійми, і не треба більш слів,
Нехай вітер розвіє їх у полі.
Розумію, що ти не хотів,
Щоб жила я в обіймах болі.
Повертайся, ну чом ти не йдеш?
Може, знову забув дорогу?
Я ж чекаю, що ти увійдеш
І обіймеш мене з порогу.
Зникнуть всі ці образи та гнів,
Тільки будемо ми в цілім світі.
Повертайся, ти ж сам це хотів,
Щоб ми разом тонули в літі.
Та я знаю, що ти не прийдеш,
Не назвеш мене більше своєю.
Може, іншу собі знайдеш,
Але я буду тільки твоєю!

УКРАЇНСЬКА МОВА

О рідна мово! Ти – криниця,
З якої черпаю любов і снагу.
П'ю з твого джерельця і не можу напиться,
Я тобою тамую душевну жагу.

Ти для мене і казка, і пісня лірична,
Ти і спів солов'я у саду.
Тиха, лагідна, фантастична,
Ти відводиш від серця біду.

Ніби мати одна-єдина,
Ніби сонце одне золоте.
Ти для мене – моя родина,
Що віками в душі цвіте.

І у шелесті трав, у буянні калини
Я чую цю мову у сні й наяву.
Вона в моїм серці луна щохвилини,
Я дихаю нею, я нею живу!

**Тетяна
Пирогова**

ХВИЛЯ СПОКОЮ

Свіжий подих вітру залоскотав під легкою білою сорочкою струнке тіло Іванни – дівчини з українського причорноморського села Лазурне. Чиста, прозора водиця кличе її до себе в обійми, зазиває в бездонні простори, а І винна все стоїть і споглядає на все те диво природи: якби гик і стояти вічно, забути про всі негоди, про зраду, біль, заздрощі... Як усе це вже дістало! Думки ринуть далі-далі-далі, аж туди, у глибокі сльози вод. Там немає нічого лихого, життя простує під оберегом сонця. Там немає людей, отже, світ спокійний за своє існування

Крок вперед і дівчина вже забула про біль у серці, про тугу за коханим хлопцем, котрий загинув через грізну і руду металу – машину. Його не змогли врятувати, «швидка» приїхала запізно. Лише три хвилини розділяли юнака від того світу. Три хвилини... Крапля серед усього проміжку часу, який людство розтрачує на будь-що, окрім найціннішого.

Ще крок – й Іванна стирає з пам'яті зраду батька. Він пішов до іншої жінки, покинув самотню матір, яка вже й без того не знає радощів. Він спустошив її душу, пограбував, зруйнував, залишилися лише руїни. Як після цього повинна почуватися Іванна? Як вона може тепер дивитися в очі тому покидьку? Нехай він її батько, але ж сам казав, що зраду не прощають.

І ще, і ще крок вперед! Навіщо стояти на місці? Ніхто не зупинить на шляху до спокою, до забуття, коли немає поряд рідної душі, коли та, з якою провела пій життя, не щира. В обличчя одне, за спиною – інше. Жіночої дружби справді не існує, хто б не казав протилежне. Довіряти можна лише одній людині – матері.

Дівчина заплющила очі й відчула полегшення. Думки привели її до самого берега. Тишу морських берегів перебив ніжний спів, дівчачий тонкий голос заколисував хвилі. Іванна не наважилася розплющити очі, а в уяві тонкими пензлями змалювався портрет, тендітна постать, ніби берізка, коливається від стусанів сильного вітру, ступає по пісочній косі босими ніжками. Тонкі плечі, а за спиною ніякого вантажу, лише милі спогади юних років.

Ніжна долоня провела по обличчю, торкнулася щоки. Голос став ближчим, на диво тихішим. Ніби шепотом співала блаженна особа. Чітко долітали слова сумної пісні:

*Лазуровий спокій тягне в глибочінь,
Ти за мною ходиш, милий мій, як тінь.
Що з тобою буде, якщо відкажу,
Якщо, мій козаче, пекло покажу?*

Враз по всьому тілу пробігли мурашки, стало лячно, холодно. Іванна розплющила очі, та дарма - скрізь темнота, було лише миле обличчя дівчини. Смарагдові очі пронизливо вдивлялися в душу, чорні брови, ніби намальовані, довгі вії, що несли печаль – усе було таке довершене, що Іванна було подумала, що чула спів якоїсь відомої медіа-особи. Але чому так темно?

Кудись тягне дівчина Іванну, і від тої невідомості нутро розривається на дві частини: ніби добре й хороше, водночас страшно, моторошно від того, що думки про забуття полонять мізки. Хочеться покоритися невідомій красуні, дозволити їй запаморочити голову, але як же матір? Вона залишиться геть одна...

В одну мить сталося диво: Іванна помітила риб'ячий хвіст замість ніг, що в її загадкової супутниці, що в себе. Та це не викликало жодних здивувань, бо десь глибоко в душі було передчуття, що не просто юна землячка намагається схопити дівчину, а якась неймовірна істота допомагає їй позбутися лиха.

- Хто ти? – в очах Іванни можна було прочитати всю її долю, усю історію, яку та з усієї сили намагалася приховати. Голос дівчини перемінився, та сама помітила це. Оксамитовий, спокусливий, тихий і ніжний – зовсім не дитячий, писклявий. Як же не подобався Іванні той голосок – їй здавалося, що саме через нього траплялися невдачі в юному житті.

- Я – твоє спасіння, – мовила дівчина. Пишна руда коса її розвивалася, як жито в полі. – Я русалка.

Більше не треба було слів, бо Іванна й не слухала. Вона одразу здогадалася, що тепер утоплениця, що ніколи вже не відчує болю.

Все далі й далі тягне за собою русалка, глибоко в Чорне море. Що ж, тепер вона сестра Іванні, єдина жива істота, котра може вислухати, рятівниця, яка полегшила існування.

- Як же тебе звати? – питає Іванна. – Чи є у русалок імена? Я...

- Іванна. Я знаю, – швидко перебила русалка. її ніжна посмішка, білосніжні зуби заспокоювали, всіх русалок є імена. І і ж, що були за життя. Це єдине, що залишилося звідти, бо тут зовсім інші традиції. Я Олекса.

- Красиве ім'я, – відповіла на це Іванна, а сама вже кілька хвилин прокручувала в голові ім'я Олекси. Таке красиве, величне, ніби Олександра, а Олекса. – Чому саме я?

- Бо ти боїшся, бо вже сама хотіла покинути життя. Я лише дозволила тобі не померти, а жиги далі, хоч і так. Повір мені, це цікавіше, ніж пекло чи рай.

Іванна зрозуміла, що вони з Олексою вже пливуть на рівних. Дівчині не заважає відчуття, що вона більше не побачить рідних, не турбує н і те, що тепер п дім – то море. їй усе одно на всіх, як усім було байдуже на неї. Мить – перед очима матір. «Пробач, рідненька, – кається Іванна. – Я не винна, я лише свободи хочу... Я буду дбати про тебе звідси, обіцяю!»

Дивно, але сліз не було. Лише щось залоскотало в грудях. Іванна доторкнулася до них рукою. Враз помітила, що серце не б'ється. Ще легше. Ніби кілограми турбот спали з плечей. І навіщо цей диво-апарат людям? «Людям?! – спіймала себе на думці. – То я вже не звичайна дівчина, а русалка...?»

Тихо-тихо. Хвиля спокою наздогнала Іванну й накрила з головою. І вже ніколи не винирнути звідти. «Та й навіщо?». Хвиля спокою.

**Ілона
Сеньків**

ЖИТТЯ МАЛЮВАЛО ПЕНЗЛЕМ ДОЛЮ

Я все дивилась у вікно, а життя малювало пензлем мою долю. Малювало мою потаємну тривогу, яка встала на пальчики коло вікна, аби втекти подалі. Малювало мою любов, яка покрилась цвіллю в кутку хати, мої надії, які згоріли із забутим обідом на плиті. Але життя все ж таки дістає яскраві фарби і малює весну, яка більше ніколи не наступить, малює яскраво-рожеві троянди, які я більше не прийму в дарунок, та маленьке руде кошеня, яке задоволено мурчить в мене на руках від ласки, яка десь загубилась серед поглинаючого суму. А життя все малює, вигадує, надіється. Надіється, що я забуду, покину заручницю-журбу, що я оживу! А життя все думає та згадує... Згадує теплий серпневий вечір, ароматні квіти, сонце, яке квапливо тікає за обрій, його в ідеально білій сорочці, яка так личила до ніжно-рум'яних щік, які торкались моїх. Життя згадує й мене. Таку юну, щирю, гарячу, ніжну. Мрійливе дівча з двома кучерявими кісками й безліччю ластовиння. Мене, таку справжню та до безтями закохану.

Ми й самі не пам'ятали, коли саме познайомились. Але відколи поруч, то відчували неймовірне щастя, коли разом ходили по воду, тікали у ліс по гриби, коли збирали суницю на чай для бабусі і навіть тоді, коли нас сварили за те, що повисмикували квіти у капосної сусідки Уляни.

Ми були такі щасливі, коли кружляли під спокійну мелодію, яка закохувала, коли катались на велосипедах, тікали від дощу, вперше цілувались, коли розповідали один одному таємниці та коли вперше не приходили додому ночувати, бо ніч забирала у свій полон пристрасті й довіри.

Ми були такі щасливі, коли годинами спостерігали за голубами, щоб не сполошити, та коли підгодовували бродячих собак.

Ми були такі щасливі, коли мріяли, фантазували, планували... Я мала поїхати вчитись на фельдшера, а ти тим часом заробити на власний будинок, який ми мали разом облаштувати. Там мав бути великий камін, а біля нього два м'яких кавового кольору крісла. Збоку б стояла велика ваза, яку нам подарували батьки в день одруження, а в ній запашні рожеві троянди, які ти дарував мені щовечора. Ми сиділи б у

ніжних обіймах, ти б поправляв моє ще досі неслухняне волосся, а я б, вдихаючи аромат твоєї шкіри, повільно засинала. А потім із дитячої долинав би тихенький плач Алінки. Ти, аби не збудити мене, квапливо б йшов до неї, цілував у лобик, співав невміло, зате так щиро, коліскову нашої донечці. А потім повертався до мене й міцно-міцно обіймав. А я б кожної ночі, нишком підглядаючи й прикидаючись, що сплю, мовчки раділа, що така щаслива.

Ми були такі щасливі, аж поки не закінчилися теплі літні дні, не почалися дощі, а ти одного разу замість троянд приніс у тремтячих руках повістку.

Мої гіркі сльози зробили геть мокрою твою камізельку, сильний вітер поскидав листя з дуба, який ділив з нами наш сум, а густі хмари заступили сонце, яке перестало світити для нас в нашу, можливо, останню зустріч.

Я вмовляла, ридала, кричала, просила Господа і тебе, аби ти залишився. Та ніхто не міг зцілити моєї розірваної на дві частини душі. Я до останнього вмовляла тебе втекти, де будем тільки я, ти і наше кохання. Та жорстокий сценарій долі й твої суперечливі слова: «Обов'язок сильніший за кохання», повільно входили отруйною стрілою в моє серце, протікали отрутою по моєму тілу.

Тебе проводжали всі: твоя родина, сусіди, колишні однокласники, друзі і навіть незнайомі люди. Не було лише мене. Я ще досі сиділа під тим дубом, який прикував мене до себе гіркою правдою.

Війна... Жорстока розлучниця, безстрашна снайперка чужої долі, негідниця, крадійка чужих синів, чужих коханих, чужих батьків. Безчесниця, ненависниця чужого щастя.

Мною трусило, кидало в різні боки, розривало на шматки. Мене заспокоювали, втішали, в чомусь переконували. Та душу не обманути. Відчуття завжди сильніші за будь-які слова. Добившись мого більш-менш адекватного стану, простягнули клаптик білого, трішки зім'ятого паперу – листа від нього. Йї додали: він обіцяв повернутись, повернутись живим.

- Брехня!!! – прокричала я несамовитим криком розпачу й порвала на шматки так і не прочитаний лист. Враз у грудях несамовито запекло, заболіло, звело. Саме в той час на фронті куля снайпера попала

прямісінько йому в груди. Червона кров лилася нездійсненими мріями на вигорілу від зривів траву.

З моїх очей водоспадами лилися недоказані слова, неподаровані обійми, невиконані обіцянки. З носа потекла калинового кольору кров, а в голові запаморочилось, закрутилось.

Я прокинулася від яскравого світла ламп в операційній. Лікарі радісно стверджували: «Борець», «Жити буде». Та жити аж ніяк не хотілось. Далі були регулярні процедури для мого хворого, покаліченого долею серця, регулярні прийоми ліків та їжі. Обличчя, які змушували усміхатись, радіти, забути, які змушували жити.

А потім було літо... Воно душило ароматом спогадів, цвіли рожеві троянди під вікном, які я зненавиділа, боліли душевні рани, які ніхто не в змозі вилікувати, та життя, яке таке порожнє без коханого.

**Марина
Соболь**

ТИ ЗНИК НАЗАВЖДИ

Ти падав додолу, коли я піднімалась за хмари, але не злетів увись, коли мої крила зникли, і я каменем гепнулась у прірву. Ти був у тій прірві зі мною. Навіщо?

Навіщо ти підсадив мене, щоб я з неї вилізла, знаючи, що я не зможу тебе з неї висмикнути? Тебе витягнуть інші, ті, хто заслуговують на тебе, на твоє кохання. Я – ні. Я його не заслужила. Але ти все одно був поряд.

Твої ангельські крила знов огортали мене, я відчувала їх тепло. Але стояла непорушно і не могла відповісти.

Так було колись. Потім був Тартар. Туди я потрапила. Знаєш, коли ти зник, мені спочатку було зовсім байдуже. Лише трохи насторожувала відсутність тепла твоїх крил. Минула година.

Чому тебе так довго нема поряд зі мною? Минуло шість днів, і я почала бити на сполох. «Як ти міг?! Ти покинув мене на такий довгий проміжок часу! Ти безсердечний!»

У Тартарі було темно. Лиш іноді деінде щось червоне миготіло. Ця тиша і темрява чомусь нагадували мені тебе, твій спокій. Інколи раніше мені здавалось, що спокій – найгірше, що може бути зі мною. Дурна!

Я ніяк не могла звикнути до твоєї відсутності. Не могла і допустити, що ти зник назавжди. Ні, ти повернешся, я тихо спатиму, замерзаючи у найпекельнішому місці Тартару, а ти з'явишся нізвідки і висмикнеш мене з цього місця на світло. Але ти не приходив ні через місяць, ні через два, ані через пів року...

Пройшло сім місяців... Я вже звикла, що тебе нема поряд. Іноді на деякий проміжок часу, деякі висмикували мене з Тартару. Але коли я залишалась наодинці зі своїми думками, його чорнота знов тягнула до мене свої кігтясті лапи.

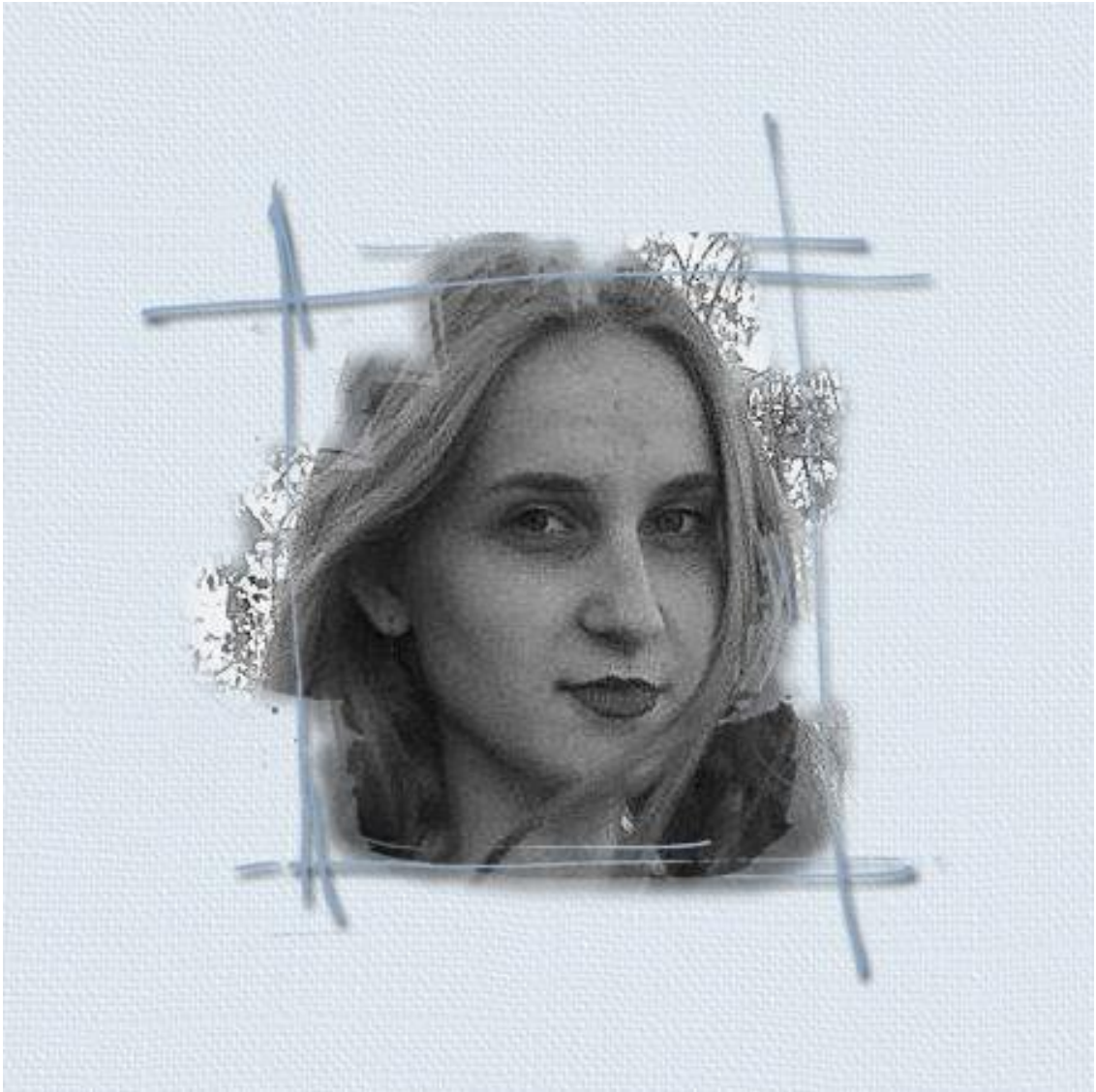
Я вже зрозуміла, ти зник назавжди. Більше ніколи мені не відчутти твого тепла. Тому я повинна намагатися жити без тебе, я повинна вирватися з цього Тартару.

Одного разу я знову сиділа на своєму місці, як завжди, мерзла, хоча найпекельнішим вогнем горіли тихі стіни.

«Знову тебе трясє від холоду», – почула я тихий, рідний, спокійний глос.

Диявол! Я тільки навчилась жити без тебе!

Я знову відчула тепло твоїх крил, але, як і раніше, не могла відповісти взаємністю.

**Дар'я
Тарадименко**

ДАВАЙ ЗАБУДЕМО ПРО ВСЕ

(Моя любов війною була)

Минуле нав'язливо стукало у скроні. Думки тонули у гіркому нікотиновому димі, який проникав у легені і мозок, заспокоюючи і подразнюючи одночасно. А там, за його химерними клубами на чорному фоні нічної кімнати поставали інші картини. Картини, які сьогодні я волів забути. Відсьогодні і назавжди. Забути, як сон. Забути, що колись це було; що колись ми були разом.

... - Гей, ти чуєш?

Ні, не чую, що він говорить, не чую. Мою увагу цілком захопила ти. Моє марення. Мій сон. Моя параноя. Тоді я навіть не підозрював про це, й подумати не міг, ким стане для мене оте гранатоволосе дівча з яскравою помадою і сонячними очима. У ту мить наче завмер світ, ніби тиша навалилася на нас. Зник шум зеленівітних дерев, плюскіт фонтану, в якому купалися голуби, гул автостради, музика з радіоприймачів на магазинах, перекрикування людей і, навіть, голос друга. Усе зникло раптово, залишивши тебе – повелительку тієї Миті. Я забув про всіх, забув про все. Забув себе.

Звук літаків, що підіймалися в небо, рев вітру, перегукування диспетчерів на злітній смузї та інших працівників аеропорту. Метушня, натовп, сигнальні гудки водіїв таксі... але не ти. Тебе там не було. Ти ж була зайнята. Я пам'ятаю, як прагнув спалити мости між моїм попереднім життям і тим, яке було з тобою. Вперше і востаннє я хотів змінитися заради когось, перемінити своє власне життя. Але ти того не бачила. Ти не зустрічала мене там. Байдуже, я не вважав це принциповим. Ти ж все одно чекала на мене. Кидалася на шию, міцно стискаючи в обіймах, огортаючи запахом стиглого гранату і цитрусових парфумів, лоскочачи волоссям і шепочучи, як скучила.

Я пам'ятаю, як долав усі відстані, стирив кордони між містами, та де там, країнами, між порами року, між буднями і святами.

Я краще, ніж будь хто, знав усі твої тріщинки, усі болі і розчарування, усі сумні спогади і злість, усі розбиті надії і втрачені ілюзії. Я знаходив себе у тобі. Вірив, що відшукав ту частину себе, якої мені завше

бракувало. А ти переконувала, що краще за мене тебе не лікують жодні ліки. Я був твоїм йодом і пластирем, твоїм знеболюючим і заспокоюючим. А ти була моїм. Взаємолікування, ха.

Ти була такою юною, але життя вже встигло нанести кілька жорстоких нокаутових ударів. Ти була юною, але зломленою. Свій біль ховала за усмішкою і яскравою помадою, але я бачив тебе тоді, коли ці атрибути зникали. Бачив без захисної оболонки: розгублену, трохи налякану, яка не довіряла майже нікому. Ми обоє були зламаними детальками у величезній машині життя, ще надто молоді і не надто сильні, аби не брати близько до серця і не переживати так гостро. В нас обох було минуле, яке ми хотіли забути. Зібрати у коробку і заховати в сейф, код від якого бажано було б загубити.

Я й досі пам'ятаю твої дотики і почуття, які вони в мене викликали. Пам'ятаю те поколювання по шкірі, коли твої пальці злегка зачіпляли мою руку або торкалися мого обличчя. Пам'ятаю твої обійми і вранішні поцілунки, пам'ятаю твої ноги, закинуті на мене уві сні, і темно-червоне пасмо волосся, що вогнем пашіло на білій подушці... Пам'ятаю твоє умиротворене тепле дихання на моїй шії.

Я пам'ятаю, пам'ятаю, пам'ятаю. І від того вже нудить. Чи, може, то від сигаретного диму?..

Пам'ятаю контрасти. Темряву кімнати, у якій ти танцювала на ліжку, і сонячне світло, яке відбивалося в твоїх очах, коли ти, сміючись, колами втікала від мене. Не вдається забути твій сміх, який ніби все ще звучить в моїй голові, наче аудіозапис, поставлений на повтор. Пам'ятаю кожне слово, яке робило мене щасливим, і кожне слово, яке врізалось в мене гострим лезом, кожне слово, яке розчулювало, і кожне слово, яке драгувало. Не викину з пам'яті й пісень, якими ми сумували один за одним, під які ми раділи, під які долали депресії, які кидали один одному у соцмережах, виражаючи почуття на відстані. Пам'ятаю кожну пісню, написану після...

Неодноразово Шато Марго поділяло наші спогади та створювало нові. Воно ж ставало свідком болючих драм, коли у нападі люті ти кидала пляшкою в стіни. Знаєш, я пам'ятаю кожну рану і вистріл, зроблені на нашому полі бою, і пам'ятаю виноградну кров на білих стінах твоєї квартири. Пам'ятаю усі сльози і крики, які лунали між дзвоном битого посуду. Друзки, що розліталися кімнатою навсібіч,

наче встромлюючись у нас. Прокляття й звинувачення, спроби довести свою правоту. В'їлося у пам'ять почуття злості, яке закінчувалося гучним грюкотом дверей, від якого дрижали вікна, коли я більше не міг витримувати твої крики. І ридання за стіною. Потім примирення – і знову коло сансари. Я пам'ятаю це все до найменших деталей, але ніколи не звикну. Ніколи не прийму як належне.

Мабуть, те, що я називав коханням, не було ним насправді. В дійсності ж того було замало. І мої зізнання навряд чи важили для тебе так багато, як для мене, але я надто пізно зрозумів це... В дійсності ж моя любов була війною. Жорстокою і кривавою. І втрати були з обох сторін. Вона коштувала нам трильйони вбитих нервових клітин і залишила по собі глибокі шрами, які ми ще й досі намагаємося залікувати. Алкоголем, сигаретами, музикою... Чи могли ми подумати при першій зустрічі, що симпатія перетвориться на пекло? Чому на почуттях не пишуть «МОЗ попереджає: невдалі стосунки можуть бути шкідливі для Вашого здоров'я!» або краще «МОЗ попереджає: любов може бути отрутою!»?

Та даремно тепер лити сльози. Нам уже ні до чого ті попередження. Просто давай забудемо все! Забудемо зустрічі й провадження, ранки і ночі, поцілунки й обійми, вистріли й удари, сміх і сльози, крики і шепіт. Допишемо останній рядок, поставимо велику крапку, що проткне папір наскрізь, закриємо цю книгу й кинемо у вогонь, щоб залишився лише попіл. Такий, як зараз у цій попільничці. Забудемо, що взагалі знали один одного, що колись були разом. Давай зробимо вигляд, що то був лише жахливий сон. Любов тривалістю в одну сигарету.

ЛЮБОВ У МЕГАПОЛІСІ

Баси наповнюють кожну клітину тіла, дрожжю пробігаються по шкірі, вкриваючи її мурахами. Все тіло – натягнута мембрана, яка відбивається в такт ударам барабана. Біт вривається в кров, наче доза висококласного допінгу, а десь в надрах народжується і рветься назовні голос, перетворюється на звуки. Звуки складаються в слова. Речення. Куплети. Музика – в ньому. Він – музика. Напруження. Збудження. Екстаз. Він розривається на частини. Розчиняється в цій музиці. Розлітається звуковими хвилями.

А вони підхоплюють його. Ловлять і всотують в себе, як декілька годин тому дорогий алкоголь. Він відчуває, як проникає в їхні тіла й затуманені думки, проникає в їхню кровоносну систему. А вони, наче енергетичні вампіри, поглинають, поглинають і поглинають його. Та натомість віддають йому свої протонні заряди. І він хапає їх не задумуючись. Заряди літають у повітрі, мікроскопічні частинки зіштовхуються, відштовхуються і вдаряють. Та ніхто не зважає на цю дифузію. Всі тремтять від напруження. Збудження. Екстазу.

І раптом з цього світу темряви і рваного світла, світу обрисів і силуетів їхні погляди вихоплюють один одного. Розпалених. Сп'янілих. Тих, хто розчиняється, розпадається і розлітається. І крізь залу вони магнітно тягнуться поглядами. Спокушають – тілами, губами. Роздягають – очима, голосами. Два найпотужніших заряди. Палаючі смолоскипи енергії. Напруження. Збудження. Екстазу.

Вони губляться в тінях. Кохаються в кутках, ледь схованих від чужих очей. Палають. Паленіють. Шаленіють. Вона випромінює спокусу і пристрасть, він – порушення всіх правил і свободу. Її запах – Givenchy та алкоголь, його – Wingstone та сценічний дим. На її шкірі – порошок кокаїну, на його – солоні крапельки поту. Він притискає її до стіни, стискаючи стегна. Вона сильніше впирається нігтями в його спину. Їхні дихання сплутуються, змішуються, зливаються. Їхні стогони тонуть у бітах і басах. У гучній музиці.

Він повертається на сцену. Під софіти. У звичний ритм барабанів і звуки гітар. Вона пропадає в тінях, розчиняється серед силуетів. Зникає.

Ніч триває. І знову все по колу. У нього – бас і біт. У неї – віскі-кола й «сніг» зі столу. До закипання крові. До зламу волі. До нестерпного бажання. До нездатності протистояти жаданню. До ломоти в тілі. До електричних розрядів на шкірі.

Вона знову в центрі танцполу. Щоб її порвали бас і біт. Щоб він заблукав, затонув, загубився, потрапивши в її світ.

За розмитими плямами світла й тіней, за вітринами, вивісками і запітнілими вікнами таксі. Повз стіни з бетону. Повз центр та спальні райони. Крізь приспаний мегаполіс. Мчать в невідомість. В її пентхаус з видом на Майдан.

Де він вкарбовує її в стіну поруч з татковим портретом. Де вони кохаються на дубовому паркеті під тихий шепіт таткових у шафі скелетів. У квартирі, що нагадує радше притон, ніж дім, їхні стогони заповнюють пусті кімнати. Так голосно, ніби вони задалися цілтю розбудити всіх.

Вони кохаються так, наче сумували один за одним роками. Наче кохали один одного до сивого волосся, до самої смерті, до божевільної нестями. Наче кохали один одного першу і останню ніч у житті. Наче не кохали один одного взагалі.

І було неважливо, що її рідний дім – столиця, а його – маленьке містечко у віддаленій області. Що вона з дитинства була оточена батьківською любов'ю та увагою, а він був знайомий з батьком лише заочно. Що вона завжди була в центрі уваги, оточена друзями, а він боровся за своє виживання. Що його прихистком стала музика, а її – кокаїн.

Свобода обох була ілюзорною. Фікцією, в яку обидва хотіли вірити. Він залежав від їхніх грошей, вона залежала від свого татка. Він був лялькою в руках продюсерів, вона – в руках фальшивих ікон і їх клонів. Він був обличчям продукту, який продавали, а вона на чужому фоні загубилася серед світів і не мала дороги. Вона жила на своїй планеті, де всі мешканці були такі самі люди-силуети. Хотіла поваги, хотіла любові. Але була ніким. Навіть для нього. Навіть зараз. А він давно втратив віру в щирість, в любов і у вірність. Врешті-решт за сімома замками ховав і нікому не відкривав своє спотворене «я». Сьогодні він ходить краєм дуже тонкого леза, кохаючись з донькою

продюсерського боса. Вона знає, що їй батько дозволить будь-яку примху, але йому не подарує цього ніколи.

Але вони спалюють один одного дотла. Залишають вогняні мітки на тілах. Кохаються ніби на зло усім. Це їх пластмасова любов за невідомі бонуси.

І знову ранок закрадається в місто. Будить сонний від похмілля мегаполіс. Ховає усі нічні таємниці під масками буденної брехні. «Правду знають тільки Бог і нічні таксисти».

Знову була ніч, яка жодного з них не зробила щасливим. Знову буде новий день, який не принесе нічого нового в їхні життя. Ранок прокрадається тихими вкрадливими кроками до її пентхаусу, стає свідком зім'ятої постілі. На балконі вона всотує в себе його туманну сірість, а в коридорі він, одягаючи пальто, розчиняється в тінях. На цьому закінчується їхня спільна історія. І навіть якщо їхні шляхи колись перетнуться знову, обидва прикинуться, ніби їх ніколи й нічого не поєднувало і поєднувати не могло.

І життя буде йти по колу: чергова ніч, в неї – знову віскі-кола, в нього – нові event hall'и й мікрофони. Й нова пластмасова любов. За бонуси. У мегаполісі.

**Зоя
Щербініна**

ВОНА МАХАЛА ЙОМУ У ВІКНО...

Йому було шість. Їй – менше на місяць. Вона махала йому у вікно. Крізь прочинену шибку, попри всі заборони бабусі: «Не смій відчиняти вікно, ще вивалишся, дурна». І ось, коли бабця зірвалась на крик, схопилась за пасок – і водночас за серце, він твердо сказав: «Ви її не сваріть. Вона просто хотіла мені помахати». Не помахати вона не могла: він був наразі єдиним другом, з нового дитячого садка, що захистив її від групи однолітків, невинувато жорстоких.

Вона махала йому у вікно. Кричала: «Ми вже доплітаємо бант! Постій ще трохи, я скоро вже йду». Він чесно стояв і чекав. І з того моменту захист її став його справою першочерговою: від третьокласника, що портфель відібрати хотів, від собак, від дощу – щоб бант, бува, не намочила. А згодом і просто від хлопців, вбачаючи в них загрозу не тільки портфелям і бантам.

І кожний новий претендент на серце і очі її, чи й на руку – в нього викликав первинний інстинкт самозахисту й бажання війни за свою територію. Але лишалось незмінним одне: з ким би вона у кіно не ходила, з ким би вона у кафе не сиділа, в вікно махала не їм – йому.

А потім і справді сказали: «Війна», і він порушив давню традицію. Вона на пероні стояла сумна, а він – махав у вікно.

Півроку чекання. Півроку без звісток. Вона посивіла. Безсоння. Туга. Вона обірвала усі зв'язки свої, ходячи колами біля вікна. Розуміння на неї котилося хвилями: досить чужих у житті. Й здавалося їй, що знайому постать бачить вона у вікні.

Заснула за столом під ранок, як завжди, як раптом пищить телефон. І сонно читає слова на екрані: «Я в місті. Поглянь у вікно».

Вперше не стала йому махати. Просто вибігла боса надвір. Там стоїть він: голова під бинтами. Махає. Сміється. Живий.

Все стало мізерним і непотрібним. Все стало по своїх місцях. Лише б були живі. Лиш би сльози не лились. Лише б було кому помахати з вікна.

ЗМІСТ

- 2 Леонід Марченко. Екзамен із поезії
- 2 **Частина I. З НОВОГО ДОРОБКУ**
- 5 Марія Андрєєва. *Поезії*
- 14 Антон Антоніо Де Деуш. *Поезії*
- 17 Іван Берізка. *Поезії*
- 22 Киря Волк. *Поезії*
- 25 Юлія Кровякова. «То, что происходит между нами»
- 28 Софія Крохмаль. *Поезії*
- 36 Вікторія Мороз. *Поезії*
- 39 Максим Петях. *Поезії*
- 42 Дмитро Плотніков. *Поезії*
- 53 Юлія Самойлова. *Поезії*
- 58 Танюта Спасьонова. *Поезії*
- 61 Олександра Хомич. *Поезії*
- 64 Зоя Щербініна. *Поезії*, «Попіл»
- 69 **Частина II. З ПОПЕРЕДНІХ ВИПУСКІВ**
- 70 Олександра Гніденко. *Поезії*, «Акварелі»
- 76 Тетяна Домбровська. *Поезії*
- 79 Євгенія Коляда. *Поезії*

- 82 Катерина Какама. *Поезії*
- 85 Тетяна Пирогова. *«Хвиля спокою»*
- 89 Ілона Сеньків. *«Життя малювало пензлем долю»*
- 93 Марина Соболь. *«Ти зник назавжди»*
- 96 Дар'я Тарадименко. *«Давай забудемо про все (Моя любов
війною була)», «Любов у мегаполісі»*
- 103 Зоя Щербініна. *«Вона махала йому у вікно»*

Літературна студія «Блокнот»

Чекаємо кожної третьої п'ятниці місяця о 15.30

Приходь:

*Центральна бібліотека ім. Лесі Українки,
м. Херсон, вул. Потьомкінська, 97*

Телефонуй:

*Відділ обслуговування юнацтва
Центральної бібліотеки ім. Лесі Українки: +38(0552)49-02-62*

Пиши:

Електронна адреса: yunoshu12@gmail.com

Знайди нас в Інтернеті:

Facebook: <https://www.facebook.com/yunoshu.cbs>

Instagram: <https://www.instagram.com/yunoshu.cbs>

Літературно-художнє видання

Херсонська центральна міська бібліотека імені Лесі Українки

Відділ обслуговування юнацтва

«Сторінки з "Блокноту"»: збірка поезії та прози молодих авторів.

Випуск п'ятий

Укладач – **Т. М. Шитко**

Редактор-упорядник – **Л. В. Марченко**

Редактор оформлення – **А. В. Костенко**

Відповідальний за випуск – **В. І. Танчик**

ББК 84(4УКР-ХЕС)6я43

УДК 821.161.2-1

С83

«Сторінки з "Блокноту"»: збірка поезії та прози молодих авторів.

Випуск п'ятий / укл. Т. М. Шитко. – Херсон: відділ обслуговування юнацтва Центральної бібліотеки ім. Лесі Українки, 2019. – 108 с.